

en ik kan mij best voorstellen, dat de schelp hiervan den invloed zal gaan ondervinden, en de nieuwe aangroei zóó zal plaats hebben, dat de gapende vormen ontstaan.

Komt de schelp dan weer uit het bankengebied vandaan en belandt zij weer in de rustige zee, dan zal de voet weer gewoonlijk onuitgestoken zijn, en zullen bij nog verderen groei de randen elkaar weer naderen. Dergelijke exemplaren heb ik óók gevonden, die in hunne vroegere levensdagen gapend geweest zijn, maar thans de schelp weer geheel kunnen sluiten. Men vindt dan op de beide schelphelften een knobbel, ongeveer op de plaats waar de punt van den voet zich in rusttoestand bevindt.

Ik herhaal nog eens; het is mogelijk, dat de gapende monstruositeit van onze groote strandschelp op deze wijze ontstaat, maar bewijzen heb ik hiervoor nog niet kunnen bijbrengen, behalve het bewijs uit het ongerijmde, namelijk, dat ik geen andere verklaring weet te vinden.

Nog van vele andere schelpen en ook van dieren uit andere groepen kunt u monstruositeiten aan ons strand vinden. Ik zal er nu niet meer noemen, maar hoop er nog wel eens op terug te komen.

Ik stel mij voor, een volgenden keer een overzicht te geven van den toestand der stranden en duinen aan onze Noordzeekust. Misschien ook komen allereerst de schelpen aan de beurt, want daarin wordt tegenwoordig hard gewerkt, en er bestaat behoefte aan een zoo volledig mogelijke lijst der aan onze kust aangetroffen soorten.

Haarlem.

Dr. W. G. N. VAN DER SLEEN.

EEN VERKENNING IN BRABANT.

(Vervolg en slot van blz. 471).

TERUGGEKEERD van mijn moeras-expeditie belandde ik weer bij het Hildsche ven en vond even voorbij het denneboschje een begraasden weg, die naar het Zuiden leidde, eerst nog beplant met eiken- en struikgewas, dat echter weldra verdween en nu kreeg ik een ruim uitzicht over de Brabantsche vlakte. Rechts markeerde een reeks van ijle wilgen en populieren den kronkelenden loop van den Reusel, die verderop de naam krijgt van Achterste stroom, den bezoekers van Oisterwijk welbekend. Tusschen Reusel en mijn weg lagen hier en daar nog kleine denneboschjes en verderop een groot rechthoekig veld, dat den naam draagt van de Gemeente: een moerassig stuk met een paar lage zandruggetjes er door heen. Die vlakte was mooi te overzien en bleek aardig bevolkt te zijn met kieviten, tureluurs en grutto's, wel niet zoo talrijk als op onze Texelsche velden, maar toch nog druk genoeg. Ook was hier veel getierelier van leeuweriken. Naar links lag het ontöe-

gankelijke broekland, daarachter en meer naar boven toe overal kleine boschjes en nog verder weg een samenhangende reeks van bosschen, waar de vlugge

Sprinkhaanrietzanger bij 't nest.
Foto A. BURDET.

Beerse kronkelt. Ver in 't zuidoosten verhief zich het indrukwekkend torengevaarte van Oirschot, voorloopig het doel van mijn tocht.

Ik probeerde nog eens, van dezen kant het broek in te gaan, waar de roerdomp nog altijd loeide. In 't eerst ging het gemakkelijk genoeg, over lage hei, begroeid met verstrooide grove dennetjes. Overal bloeide boschkartelblad en ook het vroege wollegras en waar het nog natter werd, kwamen nog meer orchideeënpielen te voorschijn. Spoedig kwamen ook zeggen, riet en biesen en natte voeten en terwijl ik huppelde van pol op pol, vlogen zoowaar weer een paar sprinkhaan-rietzangertjes op. Die hadden het nog drukker met elkander dan met mij, want toen 't mannetje zich veilig voelde, ging hij onmiddellijk fratsen vertoonen. Hij spreidde zijn vleugeltjes wijd uit en omlaag en nu vormden de vlekjes van de dekveeren en van de veeren van den mantel de allersierlijkste stippellijnen, die ik ooit heb aanschouwd. De staart werd wijd uit gespreid en glinsterde in het zonlicht met al zijn moiré streepjes. Het wijfje was een eindje verder gevlogen en moet wel veel plezier aan de vertooning hebben gehad, maar daar kon ik niets van merken.

Intusschen moest ik verder doordringen weldra opgeven en ik moet erkennen dat ik blij was, in de luwte van de mooiste zeepijngroep aan den zuidoosthoek van de Gemeente mijn kousen te kunnen uitwringen en mij over 't algemeen een beetje te koesteren, want ik ben niet meer zoo jong als twintig jaar geleden. Een roodborsttapuitje kwam vlak tegenover mij zitten in een laag dennetopje, een prachtige man met gitzwarten kop, diep roode borst en spierwitte halsvlek. O, wat een mooi vogeltje! Hij had zijn bek vol voedsel voor 't wijfje. dat wel ergens in de buurt zat te broeden en ik dacht al gewonnen spel te hebben en nog in de gauwigheid een roodborsttapuitnest te vinden, iets wat wij in Holland niet vaak te zien krijgen. Maar onze vrind was te voorzichtig, hij smikkelde heel bedaard het eten zelf op en ging toen dapper zitten zingen: een dun liedje dat in timbre, hoogte en draaierigheid veel overeenkomst vertoont met den zang van het boomkruipertje. Toen hij er genoeg van had, vloog hij weg, ook alweer met wijd uitgespreiden staart.

Nu ging het verder. Ik had eigenlijk den Voerdijk willen nemen, maar die liep ik mis en zoo kwam ik op de Hooge Haghorst terecht, een zandwegje met veel kleine hoeven, afgewisseld met brokjes hei en bosch, een heel schilderachtig buurtje. De huisjes waren vaal en vervallen en in alle richtingen doorgezakt, de schuurtjes opgebouwd van gevlochten teenen met klei bestreken en vaak gedekt met halmen van het hooge buntgras, dat hier op menige plaats het riet vervangt. En overal bloeiden de abrikoosjes met hun prachtig roode bloemen, terwijl hier en daar een vroege kers prijkte in 't wit. Langs de sloot was het groen van veenmos en daaruit kwam het doffe paars te voorschijn van ontelbare moerasviooltjes. Over alles heen weer bloeiende wilgen en gagel, gezang van fitissen, vinken en winterkoninkjes en zoowaar ook van ortolanen, die korter maar welluidender en zuiverder zingen dan hun meer bekende verwant, de goedige geelgors. In de slooten zelf begonnen de waterviolieren hun bloemstengel op te steken, twintig of dertig planten telkens tot kringvormige groepen vereenigd.

Nu vlug over de Beersche hei naar den Oirschotschen dijk, die hier door dichte dennebosschen gaat; aan 't eind van de laan zag je net het torentje van Diessen, maar ik moest den anderen kant op en heb mij in die laan niet verveeld, want daar vlogen de vroege voorjaarsvlinders, zelfs ook al blauwtjes en dambordvlindertjes. Tot viermaal toe vloog een groene specht dwars over het pad, dat ten slotte leidde naar De Baast, een prachtig landgoed aan de samenvloeiing van Groote Beerse en Kleine Stroom. Dat is nu nog weer eens een echt bosch met eeuwenoud loofhout en naaldhout, met alle heesters, die de vogels planten. De grond ging er geheel schuil onder de bloeiende anemonen en in een bloeiende sleedoorn zong de nachtegaal. Het zou de moeite waard zijn, dit boschgebied eens goed te doorvorschen, altijd langs de kronkelende Beerse tot aan den molen van Spoordonk toe. Dat blijft, hopen we voor later.

De Fransche baan zou mij nu spoedig naar Oirschot brengen; 't werd ook tijd. Maar onderweg moest ik nog telkens stilstaan, om de mooie oranjepylindertjes te bewonderen, die zaten te rusten op de groote pinksterbloemen. Ze waren in dat jaar 1914 vroeg in 't veld en zijn er ook lang gebleven.

JAC. P. TH.

EEN ZONDERLING VOGELTJE.

IN onze geheele duinenrij, vanaf Walcheren tot op de Waddeneilanden, vooral daar, waar een warboel van hoog opgroeiende duindoorn, braam, kruipwilg, riet en galigaan den bodem bedekt en den doorgang bijna verspert, huist des zomers een zeer zonderling vogeltje, dat ondanks zijn tamelijk veelvuldig voorkomen slechts zelden wordt opgemerkt. En dat is waarlijk geen wonder; het dier wil zich zoo weinig mogelijk laten zien. Daarentegen laat het zich des te meer hooren en wie het geluid eenmaal heeft leeren onderscheiden, moet al spoedig tot de ontdekking komen, dat de vogel niet zoo zeldzaam is. Behalve de duinen wordt een groot deel van de diluviale gronden, vooral in het zuiden van het land, door den vogel bewoond. Luister 's morgens vroeg of tegen den avond maar eens, of ge niet een langdurig, vlug rollend en daarbij volkomen eentonig geluid hoort, dat ge misschien even voor den zang van een sprinkhaan of een krekel zult verslijten. Even ook maar, want het geluid houdt veel langer aan en is daarenboven veel meer ratelend. Verneemt ge dit geluid, dan kunt ge er bijna vast van op aan, vooral op eenigszins hoogen grond, het bewuste zonderlinge vogeltje, den sprinkhaanrietzanger (*Locustella naevia*) gehoord te hebben.

Aan de overeenkomst tusschen zijn zang en het gesjirp van sprinkhanen heeft het dier zijn naam te danken, maar toch heb ik eens een betere vergelijking gehoord. Een bewoner van de duinstreek, een uitmuntend opmerker, vroeg me